

»A népi demokrácia jobb jövőt biztosít az ifjúságnak...«

Menzát avatott a Diákszövetség

»Ma harc az igazak rendje s igazak harcának győzelem a rendje« — ezt a nagybetűs József Attila idézetet olvashatjuk a tanító fiuotthon dísztermében, ahol ebédhez megterített asztalok körül 73 középiskolási diák és diákleány vidám beszélgetéssel várakozik. Egyszerre azonban elhallgat valamennyi és a figyelő csendben Ámbrus István, a tanító fiuotthon ifjúsága nevében köszönti őket: — Legyetek hűek a népi demokráciához és legyetek hű harcosai annak — hangzik a figyelmeztető —, majd a diákkörös üdvözlő énekkel köszönti a megjelenteket.

Dombi Béla elvtárs tankerületi főigazgatóhelyettes emelkedik ezután szólásra.

— A Magyar diákok Nemzeti Szövetsége, a pedagógus szakszervezet támogatásával diákmenzát létesített azoknak a bejáró középiskolásoknak, akik sokszor csak a késő délutáni órákban vetődtek haza és étlen-somjában töltötték idejüket — mondja — Ezentul nem kell a pályaudvarokon csatangolniok, hanem megelégedhetnek és a vonatindulásig hasznos tanulással tölthetik idejüket. Szeretném, ha egy vennék ezt a segítséget, mint az új társadalmi rendnek megnyilatkozását. Ez csak kezdeti lépés az új szocialista társadalom megvalósítása felé vezető úton. Sok javítani, építeni való van még és ez a munka rátok is vár.

Koltay László, a Diákszövetség szegedi elnöke mutat rá arra, hogy ez a menza határkő a Diákszövetség életében és jelzi azt az utat, amelyen a szocializmus felé haladunk.

— Az egyházi reakcióval szemben az a válaszuk, hogy mi nem kiközösítünk, hanem menzákat és diákkötheteket építünk fel. Bizonyítjuk, hogy a magyar népi demokrácia jobb jövőt biztosít a magyar ifjúság számára.

A Diákszövetség nevében köszönetet mond a segítségért Dombi elvtársnak és Kunsági Elemér elvtársnak, majd felszólítja a jelenlévőket, hogy komoly erőt legyenek a népi

demokráciának.

Az Internacionáléval ért véget a közvetlen hangulatu ünnepség, amely után jóízűen fogyasztották el a diákszövetségi menza tagjai az első napi bőséges ebédet.

— Egy-egy kétfogásos ebédet 50 fillért adunk a diákoknak — mondotta Bernolák Andrea, a Diákszövetség szegedi szociális vezetője, aki a menza vezetésében is tevékenyen részt vesz. — Egyelőre csak 73 arra leginkább rászorult diák étkeztetését tudtuk vállalni, de legkésőbb január legálább százra emeljük a létszámot.

SZIMONOV A BEM-KOLLEGIUMBAN

A színpad csak egyszerű fadobogó. Előtte a szép piros függöny néha akadózva húzódik fel a jelenetek elején. A szereplők azonban folyékonyan, bátran mondják szerepüket és mondanivalójuk súlyos szavai mélyen vágnak a hallgatóság figyelmébe.

A dolgozó iskolások »Bem-tábornok népi kollégiumában« vagyunk. A népi kollégista fiúk és lányok esténként ültek össze, amikor hazajöttek a délutáni iskolából és egy szindarabon vitáztak, beszélgettek valamennyien. Színházban, moziban már legtöbbjük látta s most előtűnik a könyv is: »Az orosz kérdés« Szimonovtól.

Gyorsan kiosztották a szerepeket egymás között és alig két hét múlva már itt is állnak a közönség előtt. Látszik, hogy átérzik az író gondolatait, tudják, hogy az »orosz kérdés« nem csupán orosz kérdés. Tudják, hogy róluk, rólunk is szó van. Ezért hangzik olyan döbbenetes erővel az ügyes főszereplő, Szűcs István kollégista szava:

— A vörös lassan egyet jelent a becsületessé... »

Tanulmányi verseny

A Bolyai János Matematikai Társulat október 23-án, szombaton matematikai tanulmányi versenyt rendez Szegeden, Budapesten és Debrecenben egyidejűleg.

A versenyen Szegeden résztvenni szándékozók a kitűzött napon délután 3 órakor az egyetemi Bolyai Intézet I. számú tantermében (Baross Gábor-u. 2. II. emelet) pontosan jelenjenek meg. Tintát és tollat mindenki hozzon magával.

A versenyen résztvehetnek mindazok, akik 1948-ban tették le az érettségi vizsgát, valamint középiskolák és közép-foku iskolák tanulói.

Mindenkinek könyv vagy jegyzet szabadon használható.

A két legjobb dolgozat szerzői első- illetve második Bolyai János-díjjal részesülnek.

Gólyáknak

nemcsak azokat a hosszúlábú, piroscsőrű madarakat hívjuk, akikről Petőfi olyan szép verset írt, hanem azok a »zöldfülű« egyetemisták is ezt a nevet viselik ősidők óta, akik első évüket töltik a rektori, quaestori, dékáni torturák után a magasabb tudományok csarnokában: az egyetemen.

Őket, az idei gólyákat avatva hangulatos ünnepség keretében szombaton este a MEFESZ szegedi vezetősége a tanítói fiuotthon dísztermében, Vidám népdalozás, indulónékdés töltötte meg a termet, mire bevönültek sorra

egymás után a bölcsész, jogász, orvos, természettudományos gólyák, no meg a pedagógiai főiskolások és az AVI zöldkeresztes gólyák. Mosoly, derű, jókedv sugárzott minden arcra és jóleső volt látni őket: az új egyetem gólyáit.

Az új gólyák nem léha időtöltésként jönnek az egyetemre, hanem tanulni, művelődni, dolgozni diáktársaikért s magukért, hogy meghálálják a népi demokrácia támogatását s ezzel maguknak, mindannyiunknak biztosítsák a békés, nyugodt jövőt a szocialista Magyarországon.

„Ne menj még el Paprika Jancsi!”

Látogatás a Klebelsberg-telepi pajtásohnál

Csütörtökön délből vidám kis csapat ballagott a Klebelsbergtelep felé vezető úton. Kis kétkerekű kizikocsit megrakva húzott és tolt tíz jókedvű diák.

A szegedi Szent Imre általános fiúiskola uttörő csapatának bábszínházi játszó csoportja meglátogatta »teljes felszereléssel« a klebelsbergtelepi pajtásokat. Nehéz volt az út, sáros és döcögős, de törték rendületlenül. Fűszerezték tréfalát, kacagással...

Ugy látszik, a telep aprósága várta már a bábszínházat, mert kíváncsi, boglyas fejcskék, csillogó szemek kukucskáltak ki a kis kapun: jönnek már! Jönnek már! — kaptak el fülünk a hangokat. Az iskola udvarán csábítóan integetett a hinták sora az ilyen szórakozásokhoz nem szokott városi fiúk felé.

Meg is rohanták rögtön, de első a kötelesség: egy szempillantás alatt helyén állt az uttörő gárda, hogy felszerelje a színpadot. Szógi Ferkó, aki bennszülött a telepen, irányítja őket. Erdélyi Béla, Bus András, Ludányi Pista, Székelyhídi Iván, Gyöngyösi Józsa, Solymosi Lajos, Margita Tamás, Komlósi

Laci, Nyári Józsa egyforma buzgalommal szögezik a lécel, kötik a zsinórt, öltöztetik a babákat.

Ezalatt meglelték az udvar apró néppet, sőt szülők is érdeklődnek a bábszínház iránt. A telep sem marad el a város mögött, mert a pajtások gyorsan sorakozva vonulnak le a »bábszínházba«.

Megszólal a csengő, széthúzódik a függöny s szinte létekelvisszafojtva figyel a közönség.

Majd önludálat csodálkozás jakad az ajkukon: Nézd, de érdekes! Jaj, de szép! Ne menj még el Paprika Jancsi! Ez a hang szívhez szólt. Ezért csak ezért is érdemes volt idejönni, gyönyörködtetni, szórakoztatni a kicsinyeket. Szűcs István tisztá, csengő hangon énekelt uttörő dalokkal, indulókkal viszonzták a városi diákok barátságát.

Az idő fut. Nemsokára sötétedik. Bucsuzól hintáznak egy kicsit, aztán indul a csapat egy kedves, felejthetetlen délután emlékével. »Minden új műsorral jöjjetek ki hozzánk.« A viszont látásra!

A. Bezimenszkij:

LENIN és az IFJUSÁG

— Találkozásom Leninnel —

(Az I. Komszomol-kongresszus egyik résztvevőjének visszaemlékezéseiből.)

pedig vonjuk le a szükséges következtetéseket.

Visszafelé egyetlenegyszer sem álltunk meg, sehol. A Ljubjanka sarkán úgy iramodtunk tovább, mint a megriasztott őzek.

Másnap Fotijeva csaknem másfél órával a kitűzött idő előtt látott viszont bennünket a Kremlben. Amikor végre az annyira vágyott »Tessék belépni!« elhangzott, libasorban lépkedtünk be Lenin dolgozószobájába.

Lenin sebesen járkált föl s alá és most fürge, vidám és barátságos mozdulattal lépett eléünk az ajtóban: »No, jöjjenek, jöjjenek! Foglaljanak helyet, húzzák közelebb a székeiket, üljenek kényelmesen. Megjötték hát, jónapot, jónapot!«

Pillanatok alatt teljesen feloldódott a zavarunk. Ahogy ezt Iljics észrevette, ő maga kezdett bennünket kérdezni mindegyikéről. Előre kijelölt »szónok« egyáltalán nem jutott szóhoz, legnagyobb megkönynyebülésünkre.

Lenin gyors léptekkel méregette a szobát és tapintatosan igyekezett nem észrevenni, ha valamelyikünk az asztal alá próbálta rejtetni rongyos cipőjét, vagy egy újságlappal eltakarni szitává kopott nadrágját. Iljics figyelmesen hallgatta vá-

laszainkat és időnkint olyan ragados vidámsággal nevetett fel, hogy lehetetlen volt nem vele nevetni.

— Lányok hányan vannak a kongresszuson? — kérdezte Shenja Gerr-től.

— Kilenc darab! — robbant ki belőlem.

Iljics harsányan felnevetett és Gerr a szék mögül megfegyverezett öklével.

Lenin kérdései olyan változatosak voltak, hogy valamennyiünket belevonták a beszélgetésbe. Azonban akkor még nem ébredtünk tudatára, hogy ezeken a kérdéseken keresztül nemcsak az ifjúsági szervezkedés méreteiről és formáiról akar tiszta képet kapni, hanem a munkás- és parasztfiújság életkörülményeiről és politikai neveléséről is.

Amennyire emlékezetem nem csal, megpróbálom a főbb kérdéseket itt felidézni:

Mi a helyzet az ifjúság munkaideje körül? Mi van a fejadagjainkkal? Mit olvasnak a fiataljai? Hogyan halad az ifjúság katonai kiképzése? A falusi sejtnek van-e petróleumuk? Vannak-e könyvek? Kihasználják-e az olvasószobákat? Melyikük dolgozott az élelmiszer-csoportoknál? Ki vett részt a kuláfkölcsök el-

nyomásában? Vannak-e lányok is a vezetőségben? Hogyan folyt le a toborzás a front számára? Segítenek-e a pártszervezetek a fiatalok és szülők között? Van-e analfabéta oktatás? Javítóműhelyeket szerveznek-e? Milyen dalokat kedvelnek a fiatalok? Vannak-e ifjúsági lövészesapatok? Hát harmonika, gítár, balalajka? Hogyan képzették elő a kongresszust? Hány egyesületi tag vett részt a kongresszuson? Hogyan épült föl az ifjúsági szervezet?

De mindaz, amit itt felsoroltam, csak halvány képet ad arról, mi minden érdekelt Lenint, mert természetesen a kérdések nagyrészt elfelejtettem már.

Ekkor történt, hogy háttérbe szorult »szónokunk« előlépett és büszkén jelentette be:

— Elhatároztuk, hogy szövetségünket Kommunista Ifjúsági Szövetségnek fogjuk hívni.

Iljics ravaszán hunyorított és négy felejtethetetlen szóval felelt, amely a Komszomol örökidőkre arra serkentette, hogy fáradságtalanul törekedjék a tökéletesedésre.

— A néven nem mulik!...

— De mi becsületet is akarunk szerezni ennek a névnek!

— kottyantottam közbe.

— Nos, az már más — mondta Lenin igen komolyan.

Fotijeva lépett be és valami sugott Leninnek.

— Mondja, hogy öt perc múlva fogadom — válaszolta rá Lenin.

Előzőnap látogatásunk tapasztalataiból okulva, azonnal fölemelkedtünk.

— Hogy áll a szervezet anyagi dolgában? — kérdezte ekkor Iljics.

— Az anyagiak... terveink szerint... — dadogott a szónok.

Lenin kitépett egy lapot jegyzőkönyvből és néhány sort írt. »Szeredlov számára...«

A cédula, melyet kaptunk, később elkallódott. De kívülről tudtuk valamennyien. Nagyobb összeg kiutalásáról szólt, az Oroszországi Kommunista Ifjúsági Szervezet jövődöbéli Központi Bizottságai részére.

A végső sorok így hangzottak:

»Elengedhetetlen és okvetlen szükséges (egyszer aláhúzva), hogy az ifjúságot (kétszer aláhúzva) támogassa a PART (háromszor aláhúzva).«

Lenin mindegyikünkötől külön elbucszott, aztán hátra-kulcsolt kezével meghajolt kis- és, úgy mondotta:

— A viszontlátásra fiatal elvtársaim! Ugy vezessétek a kongresszust, hogy mi számítunk rátok, mi hiszünk bennetektől...

Félórával később már be is számoltunk a kongresszusnak találkozásunkról

Az Első Ifjúsági kongresszus ülésorozata véget ért, amikor arról értesítettek bennünket, hogy Vladimir Iljics Lenin másnap délelőtt pontban 11 órakor fogadja a kongresszus képviselőit.

Késő lett volna már küldöttséget választanunk, így hát elhatároztuk, hogy az elnökség fog Leninnél megjelenni. Mi, az elnökség tagjai, ezen az éjszakán, alvás helyett a Leninnel folytatandó beszélgetés tervét dolgoztuk ki. A kérészek egész sora tartott bennünket izgalomban. Hogyan szóljunk majd hozzá, egyenként, vagy valamennyien egyszerre? Állni vagy ülni szokás? Melyik legyen az a programpont, melyre elsősorban kikerjük tanácsát?...

És amikor másnap elindultunk a Kremlbe, véleménykülönbségeink még egyáltalán nem enyhültek. Utközben minduntalan megálltunk — határozatot hoztunk és a következő utacsarkon elvetettük a határozatot. A Ljubjanka sarkán állókönventünk legalább félórát tartott.

Egyszóval 40 perc késéssel állítottunk be a Népbiztossági Tanács fogadószobájába. Itt aztán olyan leckét kaptunk, amit egész életünkben nem fogunk elfelejteni. L. A. Fotijeva, a Tanács titkárnője közölte velünk, hogy elkéstemek. Iljics ma már nem fogad bennünket. Ugyanakkor felszólított, hogy másnap 11 órakor újból jelenjünk meg, mai látogatásunkból